

[Stæhr Johansen.]

om justitsministeren er stærk nok til at gennemføre det — i denne færdselslov at få indført en regel om, at skinner i gader og veje skal være forbudt. Man har vist lov at sige, at det problem, der opstår ved, at man har skinner liggende i veje og gader, ikke mindst sporvognsskinner, måske er det værste færdselsproblem, vi allesammen har at kæmpe med. Om det vil være muligt at få det løst i denne lov, må man vist stille sig tvivlende overfor; men man kunne ønske, at det var muligt.

Færdselslovgivningen er en yderst vigtig lovgivning, og jeg håber, det må lykkes ved denne lov at få forbedret den nugældende lovgivning således, at de bestemmelser, den nye lov kommer til at indeholde, kan medvirke til, at ulykkestallet sættes ned. Man må håbe, at dette lovforslag, hvis det gennemføres, kan medvirke til at nedsætte det faremoment, som alle trafikanter bliver udsat for, hvis den enkelte ikke overholder reglerne, eller hvis reglerne ikke er gode nok. Men der er en ting, jeg gerne vil understrege: den nye færdselslov kan laves så godt, som det overhovedet er muligt, så fuldent, som det er muligt, men hvis det ikke lykkes at få gennemført en forbedret færdselskultur i befolkningen, vil det ikke være muligt at nå det, som det må være formålet med denne lov at indpode befolkningen, det allervigtigste, nemlig en forøget hensyntagen til hinanden, således at trafikofrenes tal bliver væsentligt formindsket.

A. C. Normann: Når vi står overfor at skulle skabe en ny færdselslov, er der to hovedkrav, vi må bestræbe os for at søge opfyldt: dels at færdslen kan afvikles således, at befolkningen får bedst mulig udnyttelse, udbytte og glæde af befordringsmidlerne, dels og navnlig at færdslen kan gennemføres på en måde, så den bliver til mindst mulig fare eller gene for både det øvrige samfund og trafikanterne selv.

Den stigning, der har fundet sted i de meget store ulykkestal, understreger stadig stærkere nødvendigheden af, at folketinget nu ofrer sin opmærksomhed på sikkerhedshensynet i betydeligt større udstrækning, end det tidligere har været tilfældet. Ganske vist fremgik det af den højtærede justitsministers fremsættelsestale, at antallet af

alvorlige ulykker ikke er steget som følge af hastighedsgrænsens bortfald, sådan som vel en del mennesker havde ventet det ville ske, og at den heller ikke er steget i forhold til antallet af motorkøretøjer, mens den tanke måske i og for sig nok havde været naturlig — jeg skal erkende, at jeg for min del har haft den — at antallet af ulykker ville stige med trafiktætheden, indtil denne havde nået en bestemt højde, altså at man kunne tale om en vis progressivitet i antallet af ulykker. Men uanset alle sådanne beregninger er det totale antal af alvorlige ulykker her i landet forfærdende stort, og det er naturligt, at befolkningen føler sig opskræmt af tallet.

Såvidt jeg ved, taler den internationale ulykkesstatistik om procentvis betydeligt flere ulykker i Danmark end i adskillige lande med en større trafiktæthed, hvilket er noget af en skam for os her i landet, og det værste er, at jeg ikke tror, vi kan klare os med, når årsagen til disse ulykker skal findes frem, at henvise til færdselsloven og til det offentliges færdselsreguleringer og -bestemmelser. Færdselsloven har ganske vist utvivlsomt været bagefter færdsels og færdselsmidlernes udvikling, og dens mangler må vi nu sætte alt ind på at få rettet. Men desværre må vi vist samtidig erkende, at vor færdselskultur og vor følelse af ansvarlighed overfor andre færdende står meget tilbage i sammenligning med en række andre landes, som vi gerne ville sammenlignes med — i den henseende er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Stæhr Johansen. Dels er vi ikke gensidigt hjælpsomme nok i trafikken herhjemme, og dels hænger det måske sammen med den egenskab i folkekarakteren, at vi er individualister, der ønsker at lade vort eget frie skøn, som kan være så nyttigt og smukt på andre områder, være altfor afgørende, sådan at mange mindre ansvarlige trafikanter ikke kan svare til de krav, som må stilles til ansvarsfølelsen og karakteregenskaberne.

Jeg har villet nævne denne de menneskelige egenskabers begrænsning for at få lejlighed til at pege på, at der bør sættes en helt anderledes kraft bagved den proces, der tager sigte på ved færdselspropaganda at højne den almindelige dannelse på dette område. Jeg ville næsten ønske, at vi kunne sende alle motorførere til England en